

Αίδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς
Μτ Θεολογίας στὸν Τομέα Ἀγίας Γραφῆς καὶ Πατερικῆς Γραμματείας
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ

**Η ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.
ΦΩΤΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ
ΣΥΝΟΔΩΝ ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ· ΕΝΑ ΦΛΕΓΟΝ
ΑΛΛΑ ΕΛΛΕΙΠΟΝ ΘΕΜΑ ΤΗΣ «ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΣΥΝΟΔΟΥ»
(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΣ)**

Εισήγηση στὴν Θεολογική - Ἐπιστημονική Ἡμερίδα, πού διοργάνωσαν οἱ Ἱερές
Μητροπόλεις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας, Κυθήρων καὶ Πειραιῶς καὶ ἡ
Σύναξις Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν μέ θέμα :
«ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ· Μεγάλη προετοιμασία, χωρίς προσδοκίες» πού
πραγματοποιήθηκε στὸν Πειραιά τὴν Τετάρτη 23 Μαρτίου 2016, στὸ Στάδιο Ειρήνης
καὶ Φιλίας, στὴν Αἴθουσα «Μελίνα Μερκούρη»

Σεβασμιώτατοι,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἔνα ἀπό τὰ φλέγοντα, ἐπείγοντα καὶ σοβαρά θέματα, μέ τό ὅποιο ἔπρεπε νά
ἀσχοληθεῖ ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» εἶναι ἡ πανορθόδοξη ἀναγνώριση τῶν
θεωρουμένων ἀπ' ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους δύο συνόδων τοῦ 9^{ου} καὶ 14^{ου} αἰῶ. ὡς
Οἰκουμενικῶν, δηλ. τῆς Η' ἐπὶ Μ. Φωτίου τό 879 μ.Χ., καὶ τῆς Θ' ἐπὶ Ἀγίου
Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τό 1351 μ.Χ.

Σήμερα, τὸν καιρὸ τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων»,
κατά τὸν ὅποιο οἱ παγκοσμιοκράτες τῆς ἀντιχριστοῦ «Νέας Ἐποχῆς» ἀναδεικνύουν
καὶ προωθοῦν τὸν αἰρεσιάρχη Πάπα ὡς τὸν θρησκευτικὸ πλανητάρχη, καὶ ἡ Μικτὴ
Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν μελετᾶ τό
θέμα «Πρωτεῖο καὶ Συνοδικότητα», οἱ Η' καὶ Θ' Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι καταγγέλλουν
καὶ καταδικάζουν τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Πάπα, τὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο του καὶ τὸ
ἐωσφορικὸ ἀλάθητό του, ὡς αἵρεση καὶ παναίρεση.

Α) Ἡ Ὁγδὴ (Η') Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

Ἡ ἐν Κων/λει Σύνοδος τοῦ 879, μέ κορυφαῖο πατέρα τὸν Μέγα καὶ Ἱερὸ Φώτιο
καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ θεοπνεύστους ἀγίους Πατέρες, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ
ἐκπρόσωποι τοῦ τότε Ὁρθοδόξου Πάπα Ρώμης Ἰωάννου Η', εἶναι Οἰκουμενικὴ, διότι,
ὅπως λέγει ὁ Σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, «ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχει ὅλα τὰ
στοιχεῖα νά χαρακτηρισθῇ Οἰκουμενικὴ. (α) Ἀσχολήθηκε μέ τὸν καθορισμὸ δογματικῶν
θεμάτων, ὅπως τὸ τριαδικό, τὸ χριστολογικὸ καὶ τὰ συναφῆ μέ αὐτὰ δόγματα, (β)
συνεκλήθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, ὅπως ὅλες οἱ προηγούμενες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι,
καὶ (γ) συμμετεῖχαν ὅλες οἱ Τοπικὲς Ἐκκλησίες. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ
ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα νά χαρακτηρισθῇ Οἰκουμενικὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ἔτσι χαρακτηρίσθηκε
ἀπὸ πολλοὺς Πατέρες καὶ διδασκάλους...». Ὡς Η' Οἰκ. Σύν. χαρακτηρίζεται καὶ ἀπὸ

τὴν Σύνοδο τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848. Ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος ἀνακήρυξε τὴν ἐν Κων/λει Σύνοδο τοῦ 787 (περὶ τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων) ὡς ἐβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ Η΄ Οἰκ. Σύν. «ἀσχολήθηκε μὲ δύο σοβαρὰ θέματα, δηλ. τὸ *Filioque* καὶ τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα», τὰ ὁποῖα καὶ κατεδίκασε. «Πρόκειται γιὰ δύο θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν καὶ σήμερα τὴν Ἐκκλησία μας στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους... Τὰ δύο αὐτὰ σοβαρὰ θεολογικὰ ζητήματα εἶναι δόγματα τῶν Λατίνων, ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους εἶναι αἰρέσεις...». Ὁ τονισμὸς καὶ ἡ ἀπαίτηση τοῦ πρωτείου ἐξουσίας ἐκ μέρους τῶν Παπῶν στὶς ἡμέρες μας καὶ ἡ ἀκολουθήσασα πλάνη τοῦ ἀλαθήτου ἀποτελοῦν, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, πτώση παρόμοια μὲ αὐτὴν τοῦ Ἐωσφόρου. **Τὴν ἴδια πλάνη διαφαίνεται νὰ διακινδυνεύουν σήμερα καὶ οἱ ἐν Φαναρίῳ οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἐξήλωσαν ἐξουσία ἐπὶ τῆς γῆς.**

B) Ἡ Ἐνάτη (Θ΄) Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

Ἡ ἐν Κων/λει Σύνοδος τοῦ 1351, εἶναι ὡσαύτως Οἰκουμενικὴ γιὰτί, ὅπως λέγει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας, «(α) εἶχε ὡς ἀντικείμενο ἓνα σπουδαῖο θέμα, στὸ ὁποῖο συγκεφαλαιώνεται ὅλη ἡ ὀρθόδοξη θεολογία καὶ πνευματικότητα καὶ στὸ ὁποῖο θέμα συγκρούονται δύο παραδόσεις, ἡ ὀρθόδοξη καὶ ἡ φραγκολατινική, (β) ...ἀσχολήθηκε μὲ σοβαρὸ δογματικὸ θέμα, τὸ ὁποῖο εἶναι συνέχεια τῶν θεμάτων, ποὺ ἀπασχόλησαν τὴν ἀρχαία Ἐκκλησία. Τὸν 4^ο αἰ. οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀντιμετώπισαν τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα. Καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ 1351 στὴν Κων/λη ἀντιμετώπισε τὴν αἵρεση τοῦ Βαρλαάμ, ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή..., (γ) ... ἀποδέχθηκε τὶς ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Συνόδων, διότι τεκμηρίωσε ὅλη τὴν διδασκαλία ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας..., καὶ διότι στὸ «Συνοδικὸ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας», ποὺ ἐκφράζει τὴν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν νίκη καὶ τὸν θρίαμβο τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ Πατέρες πρόσθεσαν καὶ τὰ «κατὰ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου κεφάλαια» τῆς Συνόδου αὐτῆς, καὶ (δ) ...ἀνέπτυξε τὴν διδασκαλία τῆς ὁ θεοῦμενος πατήρ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἐπονομαζόμενος ἀντίπαπας καὶ παπομάστιξ. Πραγματικὰ τὴν αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων Συνόδων, προσδίδουν κυρίως οἱ θεοῦμενοι καὶ θεοφόροι ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι τὴν συγκροτοῦν».

Ἡ Ἁγία Θ΄ Οἰκ. Σύν. ἀπεφάνθη (α) Περί τῆς διακρίσεως μεταξὺ θείας οὐσίας καὶ θείας ἐνεργείας, οἱ ὁποῖες διαφέρουν μεταξὺ τους στὸ ὅτι ἡ μὲν θεία ἐνέργεια μετέχεται καὶ διαμερίζεται στοὺς ἀξίους πιστοὺς, ἐνῶ ἡ θεία οὐσία εἶναι ἀμέθεκτη, ἀμέριστη καὶ ἀνώδυμη, δηλ. ἐντελῶς ὑπερώδυμη καὶ ἀκατάληπτη. (β) Περί τῆς θείας ἐνεργείας, ὅτι εἶναι ἄκτιστη καὶ ὅτι αὐτὸ δεν προκαλεῖ καμία σύνθεση στὸν Θεό. (γ) Περί τῆς θείας καὶ ἀκτίστου ἐνεργείας, ὅτι ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ Θεότης. (δ) Περί τῆς θείας οὐσίας καὶ τῆς θείας φυσικῆς ἐνεργείας, ὅτι εἶναι ἀχώριστες, καὶ (ε) Περί τοῦ Φωτὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, ὅτι εἶναι ἄκτιστο.

Ἡ Θ΄ Οἰκ. Σύν. ἀπέκρουσε θριαμβευτικὰ τὶς αἰρετικές δοξασίες τοῦ οὐνιτίζοντος φιλοσόφου Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ καὶ τῶν ὁμοφρόνων του, Ἀκινδύνου καὶ Νικηφόρου Γρηγοῦ, οἱ ὁποῖοι διεκήρυτταν ὅτι ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου προχωρεῖ στὴν θεογνωσία καὶ στὴν ἀνάπτυξη τῶν δογμάτων μόνο μὲ τὸν φιλοσοφικὸ στοχασμὸ, καὶ ὄχι μὲ τὴν νοερά προσευχή καὶ τὸν ἡσυχασμὸ, μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως καὶ μετανοίας, ποὺ ἦταν ἡ βάση τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῶν ὁμοφρόνων του νηπτικῶν συνασκητῶν.

Ὁ χριστοφόρος πατήρ Γρηγόριος Παλαμᾶς ὑπεράσπισε ἐν Συνόδῳ τό βίωμα τῶν ἱερῶς ἠσυχάζόντων ὡς τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ διδασκαλία του περί Ἀκτίστου Φωτός καί Ἠσυχασμοῦ ἀνυψώθηκε σέ δόγμα.

Γ) Προσπάθεια ἀναγνώρισεως τῶν δύο Συνόδων στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ Σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος καί Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας ἔγραψαν ἐγκρίτους εἰσηγήσεις γιά τίς Η΄ καί Θ΄ Οἰκ. Συν., οἱ ὁποῖες ἐπρόκειτο νά ἀναγνωσθοῦν στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Συνοδικῆς περιόδου 2010-2011 ψήφισε ὡς θέματα τῆς τακτικῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεῤῥᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τήν ὑποβολή προτάσεων πρὸς τήν Γραμματεία τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ Πανορθόδοξου Συνόδου γιά τήν τυπική ἀναγνώριση τῶν Οἰκουμενικῆς περιωπῆς Η΄ καί Θ΄ Συνόδων τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῶν ἐν Κων/λει συνελθουσῶν κατὰ τὰ ἔτη 879 καί 1351 μ.Χ., ὄντως Οἰκουμενικῶν Συνόδων». Ὅμως, «κατὰ πρόδηλη παράβαση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος φαλκιδεύθηκε ἡ συγκεκριμένη διαδικασία καί τέθηκε στίς περιώνυμες καλένδες τῆς».

«Μ΄αὐτόν τόν τρόπο, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας ἔχασε μία μοναδική εὐκαιρία, νά δηλώσει τήν συνοδική ὀρθόδοξη δυναμική τῆς, γιά νά μὴν δυσανεστήσει τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, τὸν Πάπα, τοὺς φιλοπαπικοὺς καί τοὺς οἰκουμενιστῆς, ἐνῶ, μὲ τήν ἐνέργειά τῆς αὐτῆ, προσέβαλε τήν μνήμη τῶν Μεγάλων Ἀγίων Πατέρων μας Ἱεροῦ Φωτίου καί Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, οἱ ὁποῖοι πρωταγωνίστησαν στίς δύο συνόδους. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν μας, παραπέμποντας τὸ θέμα αὐτὸ στίς ἑλληνικῆς καλένδες, ἔδειξε ἀσυνέπεια καί πρὸς τὸν ἑαυτὸ τῆς, διότι ἡ ἴδια ἡ Σύνοδος εἶχε ἀναθέσει στοὺς Σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου καί Γόρτυνος νά παρουσιάσουν τίς περὶ Ὁγδόης καί Ἐνάτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἰσηγήσεις τους, οἱ ὁποῖες συνιστοῦν πατερικῆς ὁμολογίες, καθ΄ ὅλα ἔγκυρες καί ἄμωγες ἱστοριοθεολογικῆς μελέτες».

«Τυγχάνει δὲ ἐξόχως ἀπαράδεκτο τὸ γεγονὸς ἀφ΄ ἐνός νά θεωροῦμε ὡς προστάτη καί ἔφορο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Ἱεῤῥᾶς μας Συνόδου τὸν Ἅγιο Ἰσαπόστολο Μέγα Φώτιο, νά μὴν προχωροῦμε στήν διαδικασία ὑποβολῆς προτάσεως ἀνακηρύξεως ὡς Η΄ (8^{ης}) Οἰκουμενικῆς τῆς Συνόδου τοῦ ἔτους 879, πού δικαίωσε πανορθόδοξως καί οἰκουμενικῶς τὸν Μ. Φώτιο, καί ὡς Θ΄ (9^{ης}) Οἰκουμενικῆς τῆς Συνόδου τοῦ ἔτους 1351, καί ἀφ΄ ἐτέρου νά συνομιλοῦμε, νά συναγελαζόμαστε καί νά συμπροσευχόμαστε ὄλως ἀντικανονικῶς μὲ τήν αἰρετική παπική θρησκευτική παρασυναγωγή καί κοινωνία, ἡ ὁποία γιά προφανεῖς ἰδιοτελεῖς λόγους ἀποδέχεται ὡς Η΄ (8^η) Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τήν ληστρική Σύνοδο τοῦ 870, δὲν ἀποδέχεται ὡς Θ΄ (9^η) Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τήν Σύνοδο τοῦ 1351, καί καθυβρίζει τὸν Μ. Φώτιο καί τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ ὡς δῆθεν «αἰρεσιάρχες». Παρέλκει νά ἀναφέρουμε ὅτι ἀπὸ τὸ παραπάνω θέμα ἀσφαλῶς ἐνοχλεῖται καί καίγεται ὁ δαίμονας τοῦ παναιρετικοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ὅσοι συνοδοιοποροῦν μὲ αὐτόν».

Δ) Τοπικὴ ἀναγνώριση τῶν δύο Συνόδων στήν Ἱερά Μητρόπολη Πειραιῶς

Ὅ,τι δὲν κατόρθωσε νά κάνει ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἔκανε πραγματικότητα ὁ Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος τὸ 2013 ἔλαβε τήν πρωτοβουλία νά ἀναδείξει στήν δέουσα περιωπῆ τῆς σειρᾶς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τίς προαναφερθεῖσες δύο Συνόδους.

Τις εισήγαγε ήδη στην ζώσα λατρευτική ζωή της Ἐκκλησίας μας (α) με ειδικές ιερές Ἀκολουθίες, πού συντάχθηκαν τόσο από τόν ἐν οὐρανοῖς αὐλιζόμενο μακαριστό Ἀπόστολο Παπακρήστο, ὅσο καί ἀπό τήν ὀσιολογιωτάτη μοναχή Θεόκλα Ἀγιοστεφανίτισσα, καί (β) ὀρίζοντας τακτές ἡμερομηνίες γιά τόν κατ' ἔτος ἑορτασμό τους ὡς τοπική ἀρχικῶς ἑορτή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἡ Ἡ' Ἀγία καί Οἰκ. Σύν. ἑορτάζεται τήν Α' Κυριακή μετά τήν μνήμη τοῦ ἁγίου Φωτίου, ἐνῶ ἡ Θ' Ἀγία καί Οἰκ. Σύν. ἑορτάζεται τήν Β' Κυριακή τῶν Νηστειῶν.

Παραλλήλως, ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἐξέδωσε τίς ὡς ἄνω ιερές Ἀκολουθίες τῶν δύο συνόδων σέ ἰδιαίτερος καλαισθητα τεύχη, συνοδευόμενες ἀπό θεολογικωτάτη προσωπική ἐγκύκλιο-εἰσαγωγή καί στό τέλος, παρέθεσε καί τίς ἐξαιρετες εἰσηγήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Ναυπάκτου καί Γόρτυνος. Λίαν προσφάτως ἀγιογραφήθηκαν καί οἱ ἅγιες καί ιερές εἰκόνες τῶν δύο Συνόδων, οἱ ὁποῖες κοσμοῦν τό Ἐπισκοπεῖο.

Οἱ ὡς ἄνω ἐπαινετές ἐνέργειες τοῦ Σεβ. κ. Σεραφεῖμ ἔχουν ἤδη ἀνοίξει τόν δρόμο γιά τήν επέκταση τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὄχι μόνο σέ ὅλη τήν Πατρίδα μας, ἀλλά ἀκόμη καί σέ ὅλες τίς Ὀρθόδοξες χῶρες. Εἶναι δέ γνωστό ὅτι στήν παράδοσή μας ἡ λατρεία, ὡς καρδιά τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ἔχει τήν δύναμη νά καταξιώνει στήν πράξη ὀρθόδοξες ἀποφάσεις καί ὁμολογίες, ἐξουδετερώνοντας ὅλες τίς φοβικές ἐναντιώσεις.

Ε) Ἡ πρόταση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατά τήν τακτική συνεδρίασή της τόν Μάιο τοῦ 2015, ἀποφάσισε νά κοινοποιήσει τίς προτάσεις της γιά τήν Πέμπτη Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη στούς Προκαθημένους ὄλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μέ ἐπικεφαλῆς τό Πρωτόθρονο Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Μεταξύ τῶν προτάσεων τῆς Σερβικῆς Ἱεραρχίας εἶναι :

α) Ἡ ἐπικύρωση τῆς οἰκουμενικῆς σπουδαιότητος τῆς Συνόδου τοῦ Μ. Φωτίου, ἐδικῶς δέ τῆς διδασκαλίας της περί τοῦ Filioque, τό ὁποῖο καί ἦταν ὁ κύριος λόγος γιά τόν χωρισμό τῆς Ρώμης ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί

β) Ἡ ἐπικύρωση τῶν Ἡσυχαστικῶν Συνόδων τοῦ 14^{ου} αἰῶ., καί ἡ ἀποδοχή τῆς διδασκαλίας τους περί τῆς θείας Οὐσίας καί τῶν Θεῶν Ἐνεργειῶν ὡς μία οὐσιώδη διαφορά ἐν σχέσει μέ τήν λατινική διδασκαλία περί τῆς Θείας Χάριτος, ἀπό τήν ὁποία ὀργανικῶς συνάγεται ἡ λατινική κατανόηση τοῦ Filioque, καθῶς καί ἡ ὑπερτροφία, ἡ λατινική κατανόηση τῆς θέσεως τοῦ Πρώτου στήν Ἐκκλησία (πρωτεῖο), ἀπό τήν ὁποία ἡ ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀντικαθίσταται ἀπό τό ἀλάθητο κάποιου ἀνθρώπου.

Ὁ Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, πληροφορηθεῖς τίς ἀνωτέρω προτάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, ἀπέστειλε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2015 συγχαρητήρια ἐπιστολή πρός τόν Πρόεδρό της Μακαριώτατο Πατριάρχη Σερβίας κ. Εἰρηναῖο, μαζί μέ τίς Ἱερές Ἀκολουθίες καί τίς εἰσηγήσεις τῶν Σεβ. Ναυπάκτου καί Γόρτυνος.

Βεβαίως, ἡ κατάληξη τοῦ ἐξαιρέτου καί ἀξιολόγου αὐτοῦ κειμένου δέν ἦταν ἡ ἀναμενόμενη, διότι, σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 8 καί 9 τοῦ κανονισμοῦ ὀργανώσεως καί λειτουργίας τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου», «δέν εἶναι δυνατόν νά εἰσαχθοῦν στήν Σύνοδο πρός συζήτηση θέματα, τά ὁποῖα δέν ἔχουν ἐγκριθεῖ ὁμοφώνως ἀπό τίς Προσυνοδικές Πανορθόδοξες Διασκέψεις ἢ τίς Συνάξεις τῶν Προκαθημένων ἢ νέα θέματα» καί διότι «οἱ συζητήσεις περιορίζονται αὐστηρῶς μόνον στό ὀρισμένο γιά τήν συγκεκριμένη συνεδρία θέμα. Ἀπαγορεύεται οἰαδήποτε ἐκτός θέματος παρέμβαση, μέ ἄμεση ἀφαίρεση τοῦ λόγου ἀπό τόν ὀμιλοῦντα».

**ΣΤ) Ἡ ἀλλαγὴ καὶ ἀλλοίωση τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς
φύσεως τῆς οἰκουμενικότητος τῆς «Ἀγίας καὶ
Μεγάλης Συνόδου»
μέ εὐθύνῃ τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου**

Ἐπὶ τῆς ἀλλαγῆς καὶ ἀλλοίωσης τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς φύσεως τῆς οἰκουμενικότητος τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» φέρει ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ συνοδοιποροῦντες αὐτῷ, ἐπειδὴ, ἐντελῶς ἀντικανονικά, ἀντισυνοδικά καὶ χωρὶς καμμίας πανορθόδοξης ἀπόφασης, ἀπορρίπτει τὴν περὶ τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» γνώμη, ποὺ εἶχαν ἐπιφανεῖς ἱεράρχες τοῦ Θρόνου, πρόεδροι τῶν Προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Διασκέψεων, ὅπως ὁ Γέροντάς του μητροπολίτης Χαλκηδόνος κυρὸς Μελίτων Χατζῆς, καὶ ὁ Μύρων, μετέπειτα Ἐφέσου, κυρὸς Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀκυρώνει καὶ ἀνατρέπει τὴν σταθερὴ καὶ ἐπίσημη γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ὅπως τὴν καθόρισε ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κυρὸς Ἀθηναγόρας, ποὺ ἐπανεφέρε θερμὰ καὶ δραστήρια τὸ θέμα τῆς συγκλήσεως τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», κατανοουμένης ὡς Οἰκουμενικῆς.

Ἐπὶ τῆς ἀλλαγῆς καὶ ἀλλοίωσης τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς φύσεως τῆς οἰκουμενικότητος τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» φέρει ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ συνοδοιποροῦντες αὐτῷ, ἐπειδὴ, ἐντελῶς ἀντικανονικά, ἀντισυνοδικά καὶ χωρὶς καμμίας πανορθόδοξης ἀπόφασης, ἀπορρίπτει τὴν περὶ τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» γνώμη, ποὺ εἶχαν ἐπιφανεῖς ἱεράρχες τοῦ Θρόνου, πρόεδροι τῶν Προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Διασκέψεων, ὅπως ὁ Γέροντάς του μητροπολίτης Χαλκηδόνος κυρὸς Μελίτων Χατζῆς, καὶ ὁ Μύρων, μετέπειτα Ἐφέσου, κυρὸς Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀκυρώνει καὶ ἀνατρέπει τὴν σταθερὴ καὶ ἐπίσημη γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ὅπως τὴν καθόρισε ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κυρὸς Ἀθηναγόρας, ποὺ ἐπανεφέρε θερμὰ καὶ δραστήρια τὸ θέμα τῆς συγκλήσεως τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», κατανοουμένης ὡς Οἰκουμενικῆς.

«Ἡ θέση τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ πλέον νὰ συγκαλεῖ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἐξ αἰτίας τῆς μὴ συμμετοχῆς τῶν Δυτικῶν, εἶναι παντελῶς ἐσφαλμένη. Οὐσιαστικά μὲ τὴν θέση του αὐτὴ διακηρύσσει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐλλειμματικὴ, ἀσθενὴς καὶ ἀτελής Ἐκκλησία, καὶ μόνο ὅταν «ένωθεῖ» μὲ τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ θὰ εἶναι τέλεια Ἐκκλησία, ὅποτε θὰ μπορεῖ τότε μαζὶ μὲ τοὺς Δυτικοὺς νὰ συγκαλεῖ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἡ θέση, ὅμως, αὐτὴ ἀπέχει παρασάγκας ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξην Ἐκκλησιολογίαν».

«Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος προγραμματίσθηκε κατ' ἀρχὴν ὡς Οἰκουμενικὴ, ἔστω καὶ ἂν ὀνομάσθηκε Πανορθόδοξῃ. Ὅμως, τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ οἰκουμενιστὲς τὴν ἀποχαρακτήρισαν καὶ διέγραψαν τὸν Οἰκουμενικὸν τῆς χαρακτῆρα. Διότι, ἂν συγκαλοῦνταν ὡς Οἰκουμενικὴ, θὰ εἶχε τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀναγνωρίσει ὡς 8^η καὶ 9^η Οἰκουμενικὲς Σύνοδοις τὶς ἐπὶ Μ. Φωτίου καὶ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Σύνοδοις! Αὐτό, ὅμως, θὰ ἐνοχλοῦσε τὸ Βατικανόν, ἐπειδὴ αὐτὲς οἱ Σύνοδοι καταδικάζουν τὸν Παπισμὸν, ὡς αἵρεση». Νά, λοιπόν, γιατί ἐγινε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς φύσεως τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῆς οἰκουμενικότητος τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» ἔχει ὡς συνέπεια τὴν μὴ ἀναγνώριση τῶν δύο Συνόδων ἐπὶ Μ. Φωτίου καὶ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ὡς Οἰκουμενικῶν καὶ ἄρα τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τοῦ Παπισμοῦ ὡς αἵρέσεως. Ἐπομένως, μποροῦν ἄνετα οἱ Οἰκουμενιστὲς, μεταπατερικῶς καὶ μετασυνοδικῶς τῷ τρόπῳ, νὰ συνεχίσουν νὰ ἀποκαλοῦν τὴν αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ ὡς «ἐκκλησία», ὅπως καταδεικνύεται στό ἀπαράδεκτο ἐκκλησιολογικὸν καὶ γι' αὐτὸ ἀπορριπτέον κείμενον «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», καὶ ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν μπορεῖ νὰ συνεχίσει ἀπρόσκοπτα τὸν ἀτέρμονα καὶ ἀλυσιτελὴ διάλογον, ὁ ὁποῖος τὸν τελευταῖον καιρὸν ἔχει ὡς ἀντικείμενον ἐρεῦνης τὸ θέμα «Πρωτεῖον καὶ Συνοδικότητα».

Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστοί Πατέρες,
Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ πανορθόδοξη ἀναγνώριση τῶν δύο Συνόδων ἐπί Μ. Φωτίου καί ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὡς οἰκουμενικῶν ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νά συμπεριληφθεῖ ὡς τὸ κύριο, καίριο καὶ προεξάρχον θέμα τῆς μελλούσης «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Ἡ Ὁρθόδοξη Παράδοση ἔχει ἀποδεχθεῖ ὅτι οἱ Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκ. Σύν. διαφοροποιοῦν ριζικὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὴν πατερικὴ συνέχειά της ἀπὸ τὸν «χριστιανισμό» τῆς Δύσεως.

Ἡ μεθοδευμένη ἀπὸ τούς οἰκουμενιστές τοῦ Φαναρίου καὶ τούς μετ' αὐτῶν ὁμοφρονοῦντες μέλλουσα «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος», ὅπως μὲ σαφήνεια διαζωγραφίζεται ἀπὸ τίς προσυνοδικές πανορθόδοξες διασκέψεις της καὶ ἀπὸ τὰ τελικὰ κείμενά της, εἶναι σίγουρο ὅτι ἀπεργάζεται τὴν ἀποδοχὴ τῶν αἰρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὡς ἀυθεντικῶν ἐκκλησιῶν! Ὑπ'αὐτές τίς συνθήκες, **εὐχόμαστε νὰ μὴ συνέλθει ποτέ!**

Ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος», ὅπως ἀναμένεται, δὲν θὰ ἀναγνωρίσει τίς δύο Συνόδους ὡς Οἰκουμενικές. Γι'αὐτό θὰ εἶναι μία Οἰκουμενιστικὴ Σύνοδος. Ἀλλὰ, ὅπως ἢ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀντίδραση καὶ ἀντίσταση ἐλαχίστων κορυφῶν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, προεξάρχοντος τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ στήριξη τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, κατάφεραν νὰ ἀπορριφθεῖ καὶ νὰ χαρακτηρισθεῖ ψευδοσύνοδος ἢ αἰρετικὴ καὶ ληστρικὴ σύνοδος Φεράρας-Φλωρεντίας, ἔτσι καὶ σήμερα ὁ εὐσεβὴς κληρὸς καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὡς ἡ διαχρονικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ ἀντιδράσει καὶ θὰ ἀντισταθεῖ στὰ σχέδια τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου».

Σᾶς εὐχαριστῶ!